

Norsk Lovtidende.

Utgitt efter offentlig foranstaltning

ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 71	Utgitt 6 desember.	1920
--------	--------------------	------

Kongelig resolusjon

26 novbr.

av 26 november.

- I. I medhold av lov nr. 5 av 14 mai 1917 § 1 h med tilleggslov av 14 desember s. å. bemyndiges Provianteringsdepartementet til å kreve avstått til staten eiendomsrett til eller annen rådighet over fast eiendom, elektrisk kraft, elektriske kraftanlegg med tilhørende ledninger, skib, maskiner, varer og annet løsøre, som anses påkrevet ved iverksettelse og drift av den for samfundet nødvendige transportvirksomhet under en innskrenkning eller stans i de ordinære kommunikasjoner.
- II. De bemyndigelser, som ved denne resolusjon er tillagt Provianteringsdepartementet, kan av dette overdrages til den ved kongelig resolusjon av 26 november 1920 nedsatte transportkommisjon og til fylkesmennene i den utstrekning, hvori departementet finner sådan overdragelse nødvendig.

Kongelig resolusjon

23 novbr.

av 26 november.

- I. Der nedsettes en kommisjon på 3 medlemmer, som efter nærmere konferanse med Provianteringsdepartementet har å forberede og gjennomføre de foranstaltninger, som under en innskrenkning eller stans i de ordinære kommunikasjoner må treffes for å opretholde den samfundsmessig nødvendige trafikk.
- II. — — — — —

23 novbr. III. I den utstrekning Provianteringsdepartementet finner det nødvendig, blir innen hvert fylke efter nærmere bestemmelse av vedkommende fylkesmann å nedsette en eller flere kommisjoner, som har å bistå ved utførelsen av det under I nevnte arbeide. Provianteringsdepartementet kan utferdige nærmere forskrifter for disse kommisjoners virksomhet.

26 novbr.

Skrivelse fra Handelsdepartementet

av 26 november,

hvor meddeles, at departementet i forbindelse med kongelig resolusjon av 12 november 1920 angående merkning av fiskeredskaper i medhold av lov 5 desember 1917 i skrivelse til fiskeridirektøren av 26 november har fastsatt følgende nærmere bestemmelser for merknings gjennomførelse:

Bokstaver og tall i det merke, som blir å anbringe på redskapene under drivgarnsfiske, skal ha en høide av minst $1\frac{1}{2}$ cm.

Bokstaver og tall skal anbringes med brennemerke på garnblåsens trebunn.

3 desbr.

Nr. 1.

Lov

om utvidelse av ladestedet Koperviks havnedistrikt.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 8 juli 1920 sålydende:

Fra 1 januar 1921 skal ladestedet Koperviks havnedistrikt mot øst begrenses av en rett linje fra den østligste odde ved Stangelandsvågens sydside »Håtong«, ca. 400 meter østenfor den nuværende havnegrense, i nordlig retning til »Kobbernaglen« og av en rett linje derfra i vestlig retning til den nuværende havnegrense ved Skippervikens nordside.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 3 desember 1920.

Haakon.

(L. S.).

Otto B. Halvorsen.

H. S. Fürst.

Lov

3 desbr.
Nr. 2.

um bygningsfreding.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 8 november 1920 sålydende:

§ 1. Vedkomande departement skal setja upp ei stadordna liste yver verdslige bygningar eller luter av bygningar, som skal fredast. På denne lista, som skal gaaast igjenom femte kvart år, må det til kvar tid berre takast med bygningar eller luter av bygningar, som er yver 100 år og hev serlegt kunstverd eller historisk verd. Bygningar under 100 år kann takast med i serlege tilfelle; likeins bygningar, som hev mykje å segja for lokalsoga.

§ 2. På lista vert dei bygningane oppførde, som kann segjast å ha so mykje verd i den nemnde leidi, at det vilde vera eit stort tap for kulturskattane våre, um dei vart nedrivne eller umbygde eller kom til nedfalls.

Etter tilråding frå den antikvariske bygningsnemndi (§ 3) avgjer vedkomande departement, um ein bygning m. m. hev so stort verd i den nemnde leidi, at han skal koma på lista. Fyrr departementet tek avgjerdi, skal vedkomande kommune-styre segja si meining.

Den avgjerdi, departementet tek, kann ikkje havast inn for domstolane.

§ 3. Til å granska alle spursmåli, som gjeld hegning um dei bygningane m. m., som vert førde på lista, skal departementet velja ei nemnd, den antikvariske bygningsnemndi, som skal vera på 5 mann. Riksantikvaren skal vera den eine, og av dei andre i nemndi skal ein vera arkitekt, ein jurist og ein bygningskunnig. Departementet nemner upp formannen.

§ 4. Dei som eig eller brukar vedkomande bygningar m. m., skal få tilsegging um upptakingi på lista og få tilseg-sendt eit eksemplar av lovi. Eit eksemplar av lista skal saman med lovi sendast til vedkomande kommunestyre, byg-ningskommission og politimeister. Dessutan skal pantebok-føraren få melding um kva bygningar det er, som i hans krins er sette på lista. Denne meldingi skal tinglysast. Pante-bokføraren skal gjeva den antikvariske bygningsnemndi mel-ding um eigarskifte.

§ 5. Vil eigaren riva heilt ned ein bygning m. m., som står på lista, skal han gjeva bygningsnemndi melding um det 3 månader fyreåt. Finn so nemndi, at det ikkje er sterk nok grunn til å negte nedriving, gjev ho eigaren melding um

3 desbr. det innan 3 månader frå den tid, då ho tok mot meldingi frå Nr. 2 eigaren. Når han so hev fenge denne meldingi, kann nedrivingi byrja. Finn nemndi derimot, at bygningen tvillaust bør hegnast framleis, gjev ho tilråding um dette til vedkomande departement innan den nemnde fresten. Departementet kann so freista å få eigedomssrett til bygningen for staten, um det trengst med ekspropriation etter reglane i §§ 1—4 i lov frå 10 mai 1860. Og i so fall kann ikkje eigaren taka til med nedrivingi, fyrr det er endeleg avgjort, at staten ikkje ynskjer bygningen m. m. Departementet må gjeva svar innan 6 vikur, um det vil ha bygningen for staten eller ei.

§ 6. Skal det setjast i gang arbeid på ein freda bygning m. m. (under arbeid går og partiell nedriving), og det går vidare enn vanlegt vedlikehald, må eigaren senda melding um det til formannen i bygningsnemndi minst 8 vikur fyreåt, saman med framlegg, teikningar og utgreiding um kostnaden i tvo eksemplar. Arbeidet kann ikkje taka til, fyrr løyve frå bygningsnemndi ligg fyre. Heller ikkje må arbeidet gjerast annleis enn etter den planen, som nemndi hev godkjent. Gjer nemndi, når ho prøver framlegget, slike brigde, som gjer arbeidet dyrare, skal eigaren få vederlag for denne utgiftsauken anten heilt ut eller i nokon mun. Bygningsnemndi må taka avgjerdi innan dei 8 vikune. Um det trengst set ho i gang den gransking, som er turvande for å prøva framlegget nøgjare. Granskingi må gjerast utan utgift for eigaren og mot vederlag for skaden, um det vert nokon. Kjem det ikkje avtale i stand um vederlaget, skal det fastsetjast med skyn, som på landet vert halde i samhøve med § 61 i veglovi frå 21 juni 1912, og § 65, fyrste leden i same lovi gjeld her og på tilsvarende måte. Likeins skal nemndi syta for yversjå, når arbeidet er gjort.

§ 7. Er det verdet, ein bygning m. m. hev som kunstminnesmerke eller historisk minnesmerke sers stort, kann bygningsnemndi, når dei økonomiske kâri til eigaren er for det, og han er viljug til å skriva under ei utsegn um, at bygningen vert lagd under antikvariske tenestemagter som freda minnesmerke, senda tilråding til departementet um, at staten ber ein større eller mindre part av kostnaden med sakkunnig istandsetjing eller turvande vedlikehald.

§ 8. Gjer eigaren eller brukaren eller nokon annan med deira vitende og vilje skade på freda bygning m. m., kann bygningsnemndi setja bygningen i stand att, so han vert som fyre skaden so langt råd er. Eigaren ber i so fall istandsetjingsutgiftene, som kann krevjast inn med panting.

§ 9. Før bygningsnemndi greide på, at ein freda bygning kjem til nedfalls, av di det skortar på vedlikehald, hev

ho rett til å sjå yver bygningen, og viser det seg då, at det er fåre for bygningen, soleis som han er, skal ho med samtykke frå vedkomande departement gjeva eigaren påbod um turvande vøling innan ein rimeleg frest, som ho set. Fylgjer ikkje eigaren påbødet, kann reglane i § 8 gjerast gjeldande, minder han kann prova, at han ikkje magtar istandsetjing av økonomiske grunnar; i so fall går nemndi fram etter reglane i § 7.

§ 10. Vert freda bygning skadd av lauseld eller onnor ulukke, skal eigaren eller brukaren melda det utan drygging til bygningsnemndi, som so syter for å få skaden ettersedd snarast råd er. Skal bygningen setjast i stand att, må eigaren fylgja reglane i § 6.

§ 11. Før kommunestyre, bygningskommissionar og politimeistrar greide på noko høve, som bygningsnemndi etter paragrafane ovanfyre kann ha gagn av å få vita, skal det meldast til nemndi utan drygging.

§ 12. Bygningsnemndi sender kvart år melding um arbeidet sitt til vedkomande departement. Meldingi vert prenta og send til Stortinget saman med lista yver lovfreda bygningar etter § 2.

§ 13. Den som bryt denne lovi eller hjelper til, vert straffa med bot.

§ 14. Denne lovi tek til å gjelda 1 januar 1921.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 3 desember 1920:

Haakon.
(L. S.)

Otto B. Halvorsen.

H. S. Fürst.

Lov

3 desbr.
Nr. 3.

om ladestedet Mandals overgang til kjøpstad og om utvidelse av kjøpstadens grenser.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 18 november 1920 sålydende:

§ 1. Ladestedet Mandal skal fra 1 juli 1921 være kjøpstad og som sådan være underkastet de almindelige forskrifter, som er eller blir gitt for kjøpstader.

3^{desbr.} § 2. Fra 1 juli 1921 skal kjøpstaden Mandals grenser
Nr. 3. være følgende:

Fra et punkt ved Skogsfjorden 50 m. nord for Smalsundbroen går grensen østover i rett linje ca. 325 m. til foten av Buråsens ufsedrag. Derefter følges ufsedraget i nordøstlig retning ca. 115 m. og derefter i nordlig retning ca. 40 m. Derfra går linjen østover og i rett linje ca. 435 m. til den ved et stort lerketre treffer eiendomsgrensen mellom Vestnes og Oksvolden. Derefter følges eiendomsgrensen sydover ca. 180 m. til en stor sten med bolt i, hvor Vestnes, Oksvolden og Watnes arvingers eiendommer støter sammen. Herfra går grensen i sydøstlig retning langs Torjusheiens kant til den treffer den nuværende bygrense i Grensegatens forlengelse. Den gamle bygrense følges videre i nordøstlig retning til kirkegårdens nordvestlige hjørne. Herfra går grensen østover og i rett linje ca. 230 meter til den østre side av innkjørselen til Ramsdalen og videre sydøstover langs det øvre ufsedrag på »Haugens« nordside til den gamle bygrenses endepunkt på Skårødden. Over Mandalselven og på Målmørsiden følges den gamle bygrense.

I sydvest følger grensen eiendomsgrensen mellom Risøbank og Furulunden. Denne grense begynner ved sjøen og følger Hobdeheiens fot på nordsiden i nordvestlig retning ca. 400 meter til Bankeveien og fortsetter derfra i vestlig retning i en bue omtrent langs veien til Skånum ca. 450 meter, til den treffer sjøen ved Bankebukten ca. 90 meter sønnenfor broen over sundet inn til Spangen.

§ 3. Den foran beskrevne grenselinje blir på statskassens bekostning å opgå og utvise ved grensestenene ved en åstedsforretning, som holdes av personer, som Kongen dertil opnevner så betimelig, at den senest innen utgangen av juni måned 1921 kan være stadfestet av Kongen.

§ 4. De deler av Halse og Harkmark herred, som ved denne lov henlegges til kjøpstaden Mandal, skal fra 1 juli 1921 utgå av landets matrikkel og skal i enhver henseende henhøre under kjøpstaden Mandal.

§ 5. De personer, som ved denne lovs ikrafttreden er bosatt på strekninger, som ifølge § 2 overgår til kjøpstaden, skal med hensyn til erhverv og utøvelse av stemmerett i henhold til formannskapsloven for kjøpstadene anses, som om de hadde vært bosatt i kjøpstaden i det tidsrum, hvori de har bodd i de omhandlede strekninger.

§ 6. De personer, som den 1 januar 1921 hadde bopel innen de strekninger av Halse og Harkmark herred, som efter denne lov skal overføres til kjøpstaden Mandal, anses fra 1 juli 1921 med hensyn til skatteplikt som hørende under kjøp-

staden og blir å iligne kommuneskatter i likhet med dens 3 desbr.
 øvrige innvånere. Nr. 3.

Utligningen av kommuneskatt til den utvidede bykommune for budgettåret 1 juli 1921—30 juni 1922 (statsskatt for budgettåret 1920—1921) skal foregå ved Mandals ligningsmyndigheter og efter de for Mandal i henhold til skattelovgivningen for byene gjeldende regler.

§ 7. De i Halse og Harkmark herred hjemstavnshjemstavede personer, som den 1 juli 1921 bor, eller, om de da er utflyttet fra Halse og Harkmark, har hatt sin siste bolig i herredet innen de strekninger, som overføres til kjøpstaden, skal forsåvidt de var tilflyttet strekningene før 1 januar 1920 ha sin fattighjemstavn i kjøpstaden. Ved siden av denne forskrift skal dog de lovbud, som tillegger hustruen mannens, mannen hustruens og barnene foreldrenes hjemstavn, bringes i anvendelse, såfremt mannen, hustruen eller foreldrene er i live, når de omhandlede strekninger overgår til Mandal.

§ 8. De personer, som den 1 juli 1921 på de strekninger, som efter § 2 overføres til kjøpstaden, driver kjøbmannshandel i medhold av gjeldende lovgivning, skal fremdeles være tillatt å fortsette den av dem drevne næring med de samme rettigheter og forpliktelser som byens øvrige kjøbmenn.

De personer, som i medhold av den gjeldende lovgivning fra den 1 juli 1920 har drevet håndverk på de ovennevnte strekninger, skal være berettiget til å fortsette den av dem drevne næring.

De i nærværende paragraf omhandlede næringsdrivende har for å kunne nyde de dem herved tillagte rettigheter å melde sig for magistraten i Mandal innen den 1 juli 1921.

§ 9. Bygninger på de ved denne lov i Mandal innlemmede strekninger nyder ikke godt av den nedsettelse i brandkontingent, som i medhold av lovgivningen for Norges Brandkasse er eller måtte bli tilstått bygninger på det eldre territorium. Hvorvidt og i hvilken utstrekning nogen sådan nedsettelse i tilfelle blir å tilstå nogen del av bebyggelsen på de innlemmede strekninger, bestemmes efter de regler, som inneholdes i lovgivningen om Norges Brandkasse.

§ 10. De i anledning av grenseforandringen eventuelt fornødne erstatningsbeløp til offentlige tjenestemenn utredes av statskassen.

§ 11. De strekninger av Halse og Harkmark herred, som ved denne lov innlemmes i Mandal, skal fra 1 januar 1921 i bygnings- og reguleringsvesenets anliggender høre under Mandal, dog således, at det, inntil anderledes bestemmes av Kongen, skal være tillatt å opføre sådanne trebygninger, som om-

3 desbr. handles i lov om forbud mot opførelse av trebygninger i lan-
Nr. 3. dets byer m. v. av 19 mai 1904 § 3 annet ledd.

§ 12. Grensene for kjøpstadens havnedistrikt skal være følgende:

Fra søndre spiss av Rekevikhalvøen går grensen i en rett linje over vardene på Ellingstøndene og Bjørneskjær til sydligste spiss av Store Hattholmen, hvorfra grensen fortsetter i rett linje til varden på Landehovden. Grensen går videre langs søndre side av den vei og bro, som fører over innløpet til Ronekilen (Bankebroen). I Mandalselven dannes grensen av en rett linje fra Skårefjeldets ytterste punkt i elven straks ovenfor den gamle bygrense og loddrett på den motsatte side av elven.

§ 13. Ved skjønn avgitt av 3 utenfor de pågjeldende kommuner boende personer, hvorav fylkesmannen i Vest-Agder opnevner 2 og Justitsdepartementet 1, blir å avgjøre, hvor stor erstatning Mandal kommune skal utrede til Halse og Harkmark kommune for det tap, som Halse og Harkmark kommune må antas å lide ved, at strekninger av sistnevnte kommune ifølge § 2 overføres til Mandal.

De nærmere regler for avholdelsen av skjønnet gis av Justitsdepartementet. Utgiftene ved skjønnet, hvis avgjørelse er endelig, fastsettes av Justitsdepartementet og fordeles av dette på de interesserte kommuner.

§ 14. Inntil særlige embeder for kjøpstaden opprettes, bestemmer Kongen, hvilke tjenestemenn har å utføre de forretninger, som hører under magistrat, byfoged og politimester. Likeledes bestemmer Kongen, hvor ofte byting skal holdes.

§ 15. Bestemmelsene i denne lov skal være uten innflytelse på den odel, som for tiden måtte hvile på jord, som i medhold av denne lov overgår til kjøpstadsgrunn.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania, slott den 3 desember 1920.

Haakon.

(L. S.).

Otto B. Halvorsen.

H. S. Fürst.

Lov

3 desbr.

Nr. 4.

om menighetsråd og menighetsmøter.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 18 november 1920 sålydende:

Første kapitel.

Om stemmerett og manntall.

§ 1. Kirkelig stemmerett har ethvert medlem av statskirken, som bor i sognet og har statsborgerlig stemmerett og ikke er i noget tilfelle, som efter grunnlovens § 52, a og b og § 53 bevirker suspensjon eller tap av stemmerett.

§ 2. De bestemmelser om manntallsførselen, som lovens gjennomførelse gjør nødvendig, treffes av Kongen.

Annet kapitel.

Om menighetsråd.

§ 3. I hvert sogn skal der være et menighetsråd, som består av sognepresten og 4, 6, 8 eller 10 valgte medlemmer efter menighetsmøtets bestemmelse.

Er der flere prester i et prestegjeld, fordeler biskopen dem mellem menighetsrådene.

For de valgte medlemmer velges det halve antall varamenn.

Varamenn blir de, som ved valget har flest stemmer efter de valgte medlemmer; har flere av dem fått samme antall stemmer, avgjøres rekkefølgen ved loddtrekning.

Medlemmer av menighetsrådet velges av og blandt de kirkelig stemmeberettigede for en tid av 3 år.

Avgår et medlem av menighetsrådet, inntretr den varamann, som står for tur, i hans sted og blir stående som medlem av menighetsrådet resten av hans ombudstid.

Den, som har vært medlem eller varamann i en periode, kan undslå sig for å motta gjenvalg.

Menighetsrådet velger hvert år sin formann og varaformann.

§ 4. Valg av menighetsråd avholdes i kalenderårets siste kvartal i kirken eller et annet dertil skikket lokale. Det berammes av og ledes av menighetsrådet, som også kan fastsette flere avstemningssteder i sognet. Det første valg efter denne lov anordnes og ledes av sognepresten og medhjelpere.

3 desbr. Valget tillyses i kirken og ved offentlig kunngjørelse
 Nr. 4. minst to uker i forveien.

Der stemmes ved personlig fremmøte og avlevering av stemmeseddel, som skal være umerket. Til stemmeseddel må kun benyttes almindelig, hvitt papir. Den skal være innlagt eller kan på stedet innlegges i en åpen konvolutt og nedlegges i urnen.

Der stemmes på så mange personer som der skal velges medlemmer og varamenn tilsammen. De, som får flest stemmer, blir medlemmer, og de, som dernæst har flest stemmer, blir varamenn.

Twist om stemmerett kan ikke reises under valghandlingen.

De nærmere regler angående valget gis av Kongen.

§ 5. Menighetsrådet fører en forhandlingsbok, som autoriseres av prosten. I samme bok innføres også vedtak av menighetsmøtet. Den fremlegges ved visitasene.

Valgets utfall innføres i forhandlingsboken og kunngjøres i kirken. Underretning derom sendes biskopen.

Klager over valget sendes gjennom menighetsrådet og biskopen til vedkommende departement, som avgjør, om omvalg skal finne sted, og om der skal treffes også andre bestemmelser i anledning av valgklager.

Tredje kapitel.

Om menighetsrådets virksomhet.

§ 6. Menighetsrådet bestemmer selv sin forretningsorden.

Formannen, eller i hans forfall varaformannen, leder rådets forhandlinger. I tilfelle av stemmelikhet gjør hans stemme utslaget.

Gyldig beslutning kan ikke fattes, medmindre over halvparten av medlemmene er tilstede.

Alle beslutninger innføres i forhandlingsboken, som for hvert møte underskrives av samtlige tilstedeværende.

§ 7. Menighetsrådet skal forberede og avgi innstilling om alle saker, som forelegges menighetsmøtet, eller som dette selv beslutter optatt.

Menighetsrådet kan sette igang og lede kristelig virksomhet i sognet. Er der flere prester i menigheten, skal menighetsrådet søke å samarbeide med dem. En beretning om virksomheten avgis i hvert års første halvdel for menighetsmøtet.

§ 8. Før vedkommende myndighet fatter beslutning, skal menighetsrådet avgi erklæring om:

- a. Reparasjon og utbedring av sognets kirke (kirker);
- b. Utvidelse av kirkegården;

- c. Forandring i det prestelige arbeides fordeling i menigheten, hvor der er ansatt mer enn én prest; 3 desbr. Nr. 4.
- d. Innførelse av nye eller avskaffelse av tidligere benyttede lærebøker i kristendomsundervisning i menighetens offentlige barneskoler;
- e. Forandring i anvendelsen av presteembedets inntekter og av overskudd av kirkens inntekter.

§ 9. Menighetsrådet forvalter de midler, som innsamles eller bevilges til kristelig virksomhet, såvelsom alle gaver som blir skjenket sognet til kristelige øiemed, for såvidt intet annet av vedkommende er fastsatt. Rådet kan bestemme, at bøsse- til innsamling av sådanne gaver skal anbringes ved kirkens utganger.

Likeså mottar det og avleverer til rette vedkommende de gaver, som innkommer til andre kristelige eller veldedige gjøremål enten i kirkens bøsse eller som offer på alteret.

Til å føre regnskap hermed antar det en regnskapsfører og velger to revisorer. De siste må ikke være medlemmer av menighetsrådet. Innen utgangen av juni måned fremlegges revidert regnskap for det foregående år for menighetsmøtet, som i tilfelle av antegnelser velger en komité på tre medlemmer til å avsi decisjon.

§ 10. Menighetsrådet trer istedenfor kirketilsynet og menighetens lønningsutvalg.

Ved behandlingen av de saker, som tidligere påhvilde kirketilsynet, tiltredes menighetsrådet av et av sogne- eller bystyret valgt medlem.

Hvor flere sogn eier sine kirker i fellesskap, kan efter kommunestyrets bestemmelse samtlige kirker stilles under samme tilsyn. Ved et felles møte av vedkommende menighetsråd velges blandt disses medlemmer et fellesråd, som sammen med det av kommunestyret valgte medlem overtar tilsynet med kirkene. Antallet av medlemmer av dette råd bestemmer fellesmøtet.

§ 11. Det er menighetsrådets plikt å ha sin oppmerksomhet henvendt på alt, som kan gjøres for å fremme det kristelige liv i menigheten, særlig for at Guds ord kan bli rikelig forkynt, syke og døende betjent dermed, ungdommen samlet om gode formål, og legemlig og åndelig nød avhjulpet.

Menighetsrådet kan opnevne medlemmer eller nedsette utvalg til frivillig å utføre hverv eller lede grener av rådets virksomhet.

Til å delta i virksomhet, som settes igang efter § 7, kan menighetsrådet tilkalle skikkede menn og kvinner utenfor sin midte.

Frivillige kristelige foreninger og institusjoner skal fremdeles ha adgang til å utøve sin virksomhet.

3 desbr. § 12. Er der flere menigheter i et prestegjeld eller en
Nr. 4. kommune, kan et enkelt menighetsråd sammenkalle samtlige
menighetsråd til et fellesmøte, når der foreligger en sak, som
alle menigheter er interessert i.

Møtet ledes av formannen for det menighetsråd, som sammenkaller det.

Møtets beslutning er ikke bindende for de enkelte menighetsråd.

Fjerde kapitel.

Om menighetsrådenes medvirken ved geistlige embeders besettelse.

§ 13. Når et fast presteembede i en menighet er blitt ledig og kunngjort, skal departementet ved kunngjørelsesfristens utløp gjennom biskopen tilstille vedkommende menighetsråd en efter anciennitet avfattet fortegnelse over søkerne med opplysning om deres alder, eksamen og tidligere virksomhet. Menighetsrådet (menighetsrådene) har da adgang til senest innen 3 uker fra mottagelsen å uttale sig om, hvem man ønsker utnevnt til embedet. Uttalelsen blir å protokollere og å vedta ved votering, hvis utfall tillike protokolleres. Ønskes ingen uttalelse avgitt, blir også dette å anmerke i forhandlingsboken.

Ansøkerfortegnelsen blir — tillikemed utskrift av forhandlingsboken — straks å tilbakesende til departementet gjennom prost og biskop, som ved fremsendelsen avgir sin erklæring om saken.

§ 14. Når et prosteembede er blitt ledig, skal biskopen samtidig med at han opfordrer prostiets sogneprester og residerende kapellaner til å avgi stemme på ny prost, meddele prostiets menighetsråd, at de innen en bestemt frist kan tilstille ham en uttalelse om, hvem av prostiets sogneprester de ønsker meddelt bestalling som prost. Uttalelsene blir å protokollere og å vedta ved votering, hvis utfall tillike protokolleres. Ønskes ingen uttalelse avgitt, blir også dette å anmerke i forhandlingsboken. Prester deltar ikke i stemmegivningen. Ved fristens utløp innsender biskopen prestenes og de fra menighetsrådene innkomne uttalelser til vedkommende departement, ledsaget av sin innstilling.

§ 15. Når et bispeembede er ledig, underretter vedkommende departement bispedømmets samtlige menighetsråd om, at de har adgang til å erklære sig om, hvilke tre personer som har de lovbefalte betingelser for å komme i betraktning, de anser mest skikket til å bli betrodd det ledige embede. Erklæringen blir å protokollere og å vedta ved votering, hvis utfall tillike protokolleres. Ønskes ingen erklæring avgitt,

blir også dette å anmerke i forhandlingsboken. Utskrift av 3 desbr. denne innsendes innen en bestemt frist til departementet, i Nr. 4. tilfelle med angivelse av navnene på de tre, som har fått flest stemmer, og stemmenes antall. Prester deltar ikke i stemmegivningen. Departementet meddeler biskopene beretning om stemmegivningens utfall, i likhet med hvad der i lov av 15 juni 1882 er bestemt om geistlighetens stemmegivning i samme tilfelle.

Femte kapitel.

Om menighetsmøter.

§ 16. Menighetsmøtet, som alle stemmeberettigede kan delta i, sammenkalles av menighetsrådet så ofte det trenges eller finnes ønskelig, eller når minst tyve av sognets stemmeberettigede forlanger det. Det tillyses betimelig tid iforveien efter rådets nærmere bestemmelse. Alle saker av betydning, som skal behandles i møtet, nevnes i tillysningen.

Møtet holdes i menighetens kirke eller annet passende lokale. Det begynner med en kort andakt.

Forhandlingene ledes av menighetsrådets formann, som også skal meddele vedkommende myndigheter møtets beslutninger.

§ 17. Menighetsmøtet avgjør:

- a) Alle spørsmål, som ved lov eller kongelig resolusjon er eller blir overlatt til menighetens eller menighetsmøtets avgjørelse;
- b) om antagelse av ny autorisert salmebok og liturgi.

§ 18. Før vedkommende myndighet fatter beslutning, skal menighetsmøtet avgi sin erklæring om:

- a) Alle spørsmål, hvor gjeldende lov eller kongelig resolusjon gir menighetsmøtet rett til å avgi erklæring, før beslutning fattes;
- b) oppførelse av kirke eller kapell og anlegg av kirkegård i sognet;
- c) ved anskaffelse av ny prestegård dennes beliggenhet;
- d) forøkelse eller innskrenkning av menighetens geistlige betjening og i tilfelle hvor den nye prest skal ta bolig;
- e) forøkelse eller innskrenkning av gudstjenestenes antall;
- f) prestegjeldets eller sognets deling og forandring av sognegrensene.

§ 19. Menighetsmøtets erklæring kan innhentes av vedkommende departement, biskop, sogneprest eller sogne- eller bystyre i anliggender, som har betydning for menigheten. Departementet kan tillike innhente dets erklæring i anliggender, som angår den hele landskirke, biskopen i anliggender, som angår bispedømmet.

3 desbr. I anliggender, som angår landskirke, bispedømme eller menighet, kan menighetsmøtet også av egen drift avgi uttalelse og inngi andragende.

§ 20. Menighetsmøtets beslutninger fattes med simpelt flertall. Stemmerett kan kun utøves ved personlig fremmøte. I tilfelle av stemmelikhet gjør formannens stemme utslaget. Beslutningen innføres i menighetsrådets forhandlingsbok.

Sjette kapitel.

Almindelige bestemmelser.

§ 21. I menighetsrådsmøter og menighetsmøter har biskopen og prosten adgang til å delta, dog uten stemme.

§ 22. Nærværende lov kommer ikke til anvendelse på de menigheter, som er knyttet til stiftelser, hospitaler og fengsler, medmindre samtykke hertil meddeles av vedkommende departement. Det samme gjelder for småkirkemenigheter.

§ 23. Utgifter, som voldes ved denne lov, utredes av sogne- eller kommunekassen efter sogne- eller kommunestyrets nærmere bestemmelse.

§ 24. Denne lov trer i kraft efter Kongens nærmere bestemmelse. Fra lovens ikrafttreden opheves de i den geistlige lønningslov av 14 juli 1897 og i kirkelov av 3 august s. å. inneholdte bestemmelser om utvalg for menighetens lønningsfond og om kirketilsyn, forsåvidt de strider mot nærværende lov. Likeledes opheves enhver annen bestemmelse, som strider mot loven.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 3 desember 1920.

Haakon.

(L. S.)

Otto B. Halvorsen.

H. S. Fürst.

Plakat

3 desbr.

angående endringer i plakat av 24 september 1920 angående innførsel av husdyr og smitteførende gjenstander.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

I kraft av lov om foranstaltninger mot smittsomme husdyrsykdommer av 14 juli 1894 dens § 17 fastsettes herved den endring i plakat av 24 september 1920, at dens punkt II inn- til videre skal lyde således:

Storfe, sau og gjæt forbys inntil videre innført fra 3 desbr. alle land uten tillatelse fra Landbruksdepartementet i hvert enkelt tilfelle.

Rensdyrtrafikken til Norge rammes ikke av dette forbud. Denne plakat trer i kraft straks.

Gitt på Kristiania slott den 3 desember 1920.

Under Vår hånd og rikets segl.

Haakon.

(L. S.)

Otto B. Halvorsen.

H. S. Fürst.

Skrivelse fra Provianteringsdepartementet, 6 desbr. Avdeling for Import og Eksport

av 6 desember.

Importforbud.

I medhold av lov av 22 mars 1918 nr. 5 § 2, jfr. kongelig resolusjon av 17 august 1920, bestemmes herved, at det fra idag er forbudt å innføre eller søke innført til landet nedennevnte gjenstander og varer, medmindre importtillatelse på forhånd er erhvervet hos Provianteringsdepartementet, — Avdeling for Import og Eksport, Schwensens gt. 6.

Ansøknin g om importtillatelse avfattes på autoriserte skjemaer. Skjemane vil være å erholde i Schwensens gt. 6 eller på tollkamrene i byene.

Gjenstander og varer, hvis forsendelsesdokumenter godtgjør, at de er inn- og oplastet før kl. 12 natt den 5. desember, vil kunne innføres uten serskilt tillatelse alene ved henvendelse til tollvesenet. Det samme gjelder varer, der er ankommet gjennom pakkeposten, når følgebrevet av det norske postvesen er stemplet senest 6 desember 1920.

Forbudet gjelder såvel nye som brukte gjenstander og varer.

De gjenstander og varer, som det her gjelder er:

Blomster.

L.nr. 29, 1, avskårne naturlige blomster, friske eller tørrede.

Orgler.

Harmoniums.

Fajance.

6 desbr. Papir og papp samt arbeider derav:

Selskapsspill, spillkort, prospektkort og lykønskingskort, cljetrykk samt fotografiske arbeider.

Bijouterivarer, av uedle metaller i eller uten forbindelse med andre materialer, såsom halsbånd, armbånd, brosjer, brystnåler og andre pyntenåler, agraffer, kjeder, kors, mansjetknapper og andre pynteknapper, ringer, signeter og desslike.

Rammer med eller uten innfattede stykker til fotografier, malerier, kobberstikk m. v.

Skinns og huder:

B., II, b., herav kun lakerte og semskede.

C., med hår eller fjærbedekning for bundtmakerarbeide, såvel uberedte som beredte, likeledes i arbeide (bundtmakerarbeide), derunder skinnpels og klædningsstykker, foret med skinn, og annet bundtmakerarbeide forbundet med klæde eller annet materiale, likeledes alle under »Hatter II, b. 3« nevnte hatter og huer, helt eller delvis forsynt med pelsverk, samt de under »klær m. v. II. D.« opførte klædningsstykker, forsynt med skinnbesetning.

Lampeskjærmer med betrekk av silke.

Madrasser og puter med betrekk av silke.

Klær etc.

L.nr. 314, 1. a. Når stoffet er ganske eller tildels av silke.

Tøier.

L.nr. 743, 1. d. Vokstift og andre varer, hvis stoff er ganske eller tildels av silke.

Tre og trevarer.

L.nr. 735, 11. g. herav kun bygningssnekkerarbeide av utenlandske tresorter, samt av ek, bok og bjerk, såvelsom dermed finert.

Fliser til parkettgulv.

Ur, alle slags (tolltariffens L.nr. 762—768).

Karosserier eller overstell til personautomobiler.

Sidevogner til motorsykler.

Østers.

Matvarer:

A. Hermetisk nedlagte:

L.nr. 110. 3. herav kun posteier, gåselever, hummer, laks og tunger.

B. andre matvarer:

L.nr. 111. 1. Fisk, syltet, krydret eller i olje nedlagt, røkt samt kaviar og nedlagt fiskerogn.

L.nr. 113. 3. Posteier og innkokt kjøttsuppe (buljong), kjøttekstrakt, kjøttpulver, kjøttpepton og andre preparater av kjøtt med eller uten tilsetninger.

Ost.

Departementet gjør opmerksom på, at såvel ekte som uekte 6 desbr.
perler — tolltariffens l.nr. 575 — og alle såper, der inngår
under tolltariffens l.nr. 619 såvelsom alle varer, der inngår
under tolltariffens l.nr. 71, 417 og 543, rammes av forbudet.

Overtredelse av disse bestemmelser straffes med bøter eller fengsel inntil 6 måneder. Gjenstander og varer, som er innført eller søkt innført i strid med disse bestemmelser, kan inndras, selv om de ikke tilhører nogen, som er skyldig i den straffbare handling. Er der ikke anledning til å inndra vedkommende gjenstand eller vare, kan verdien helt eller delvis inndras hos den skyldige.

Importører, der ønsker å innføre importforbudte varer, som er kontrahert henholdsvis før 19 august, 11 september, 15 oktober og 6 desember 1920, må ha innsendt ansøkning til Provianteringsdepartementat, Avdeling for Import og Eksport, Schwensens gt. 6, bilagt med behørig legitimasjon for kontraksforholdet innen 1 januar 1921.

Senere innkomne importandragender i henhold til gamle kontrakter vil ikke kunne påregnes behandlet.

Utgiver: Byråchef Young.

Utgiver: Byråchef Young.